Pippi Langkous

Astrid Lindgren

Pippi Langkous

vertaald door Liesbeth Zuiderveen Borgesius-Wildschut
en Saskia Ferwerda

met tekeningen van Carl Hollander

ASTRID LINDGREN
BIBLIOTHEEK

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op
www.ploegsma.nl

AVI 9

ISBN 978 90 216 7063 8

Drieëntwintigste druk 2012
Titel oorspronkelijke uitgaven: 'Pippi Långstrump',
'Pippi Långstrump går ombord' en 'Pippi Långstrump i Söderhavet'
Verschenen bij: Rabén & Sjögren Bokförlag, Stockholm
© Tekst: Astrid Lindgren / Saltkråkan AB
© Illustraties: Carl Hollander
Omslagontwerp: Steef Liefting
Zetwerk Studio Cursief
© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Pippi Langkous
Pippi komt in Villa Kakelbont wonen 9
Pippi is dingenzoeker en krijgt ruzie 18
Pippi speelt tikkertje met de politie 29
Pippi gaat naar school 37
Pippi zit op een hek en klimt in een boom 45
Pippi gaat picknicken 55
Pippi gaat naar het circus 67
Pippi krijgt dieven op bezoek 78
Pippi gaat op theevisite 86
Pippi treedt op als redster in de nood 97
Pippi viert haar verjaardag 107

Pippi Langkous gaat aan boord
Pippi woont nog altijd in Villa Kakelbont 121
Pippi gaat boodschappen doen 125
Pippi schrijft een brief en gaat even naar school 141
Pippi gaat op schoolreisje 149
Pippi gaat naar de kermis 161
Pippi lijdt schipbreuk 179
Pippi krijgt hoog bezoek 202
Pippi geeft een afscheidsfeest 213
Pippi gaat aan boord 222

Pippi Langkous in Taka-Tukaland
Pippi krijgt bezoek in Villa Kakelbont 233

Pippi vrolijkt tante Laura op 243
Pippi vindt een spunk 251
Pippi en mevrouw Rozenbloem 259
Pippi krijgt een brief 267
Pippi gaat aan boord 275
Pippi gaat aan wal 284
Pippi brengt een haai tot rede 290
Pippi en de twee bandieten 298
Pippi krijgt genoeg van Jim en Buck 310
Pippi verlaat Taka-Tukaland 314
Pippi wil niet groot worden 321

Pippi Langkous

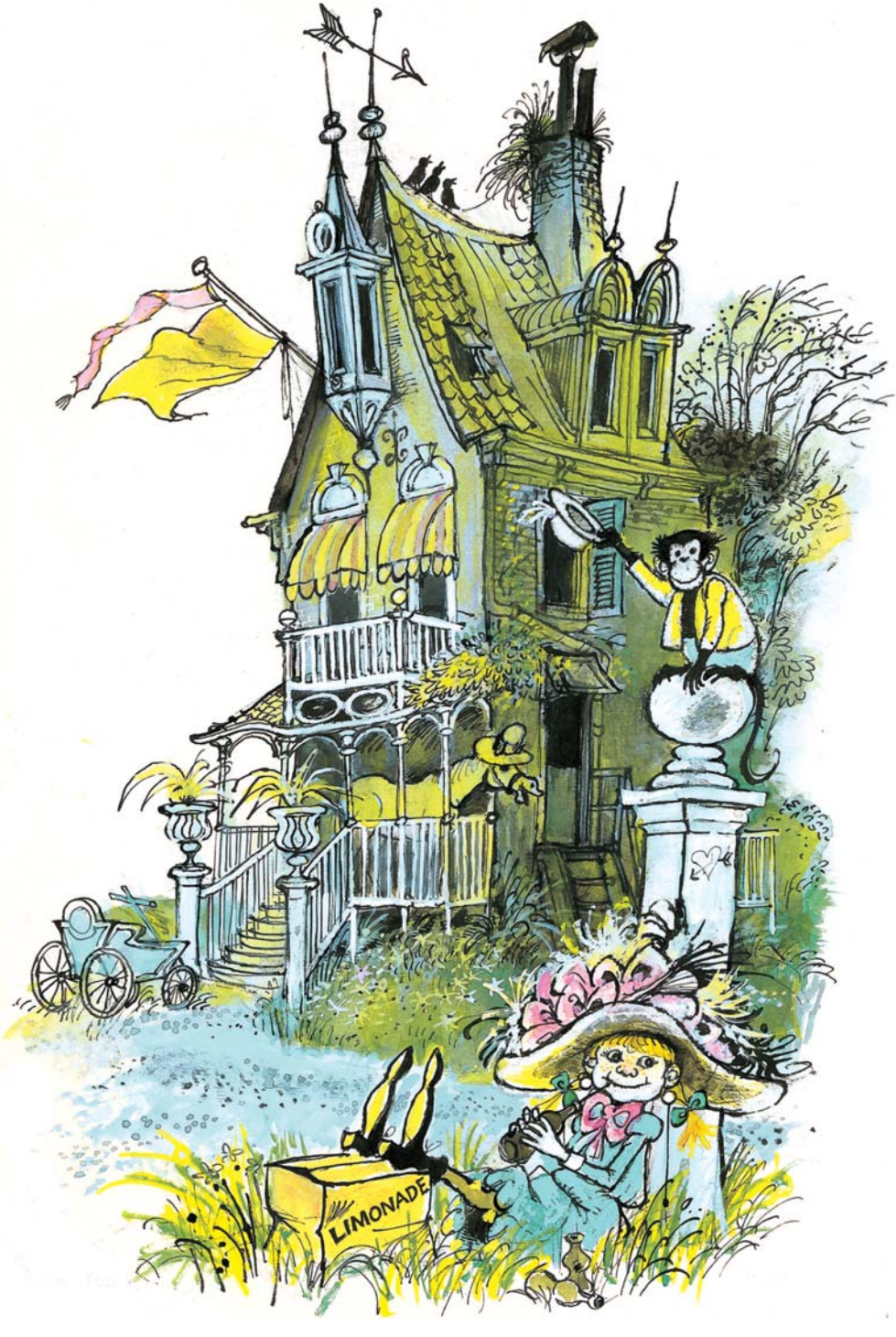
LIMONADE

Pippi komt in Villa Kakelbont wonen

Aan de rand van het stadje lag een tuin waarin alles maar raak groeide. In die tuin stond een oud huis en in dat huis woonde Pippi Langkous. Ze was negen jaar en ze woonde daar helemaal alleen. Zonder vader en zonder moeder. Dat was soms wel fijn, want er was niemand die tegen haar kon zeggen dat ze naar bed moest als ze juist zo veel plezier had. En niemand kon haar dwingen spruitjes te eten als ze toffees wilde hebben.

Vroeger had Pippi een vader gehad van wie ze erg veel hield. En ja, ze had natuurlijk ook een moeder gehad, maar dat was al zo lang geleden dat ze zich er niets meer van herinnerde. Haar moeder was gestorven toen Pippi nog maar héél klein was. Ze schreeuwde toen zo verschrikkelijk, dat niemand bij haar wiegje in de buurt kon blijven. Pippi geloofde vast dat haar moeder nu boven in de hemel was en door een gaatje naar haar kleine meisje keek. Vaak zwaaide ze even naar haar en zei dan: 'Wees maar niet bang, ik red me wel!'

Haar vader was ze ook niet vergeten. Hij was scheepskapitein en Pippi had met hem meegevaren op zijn boot, totdat hij bij een storm overboord was gewaaid en in zee was verdwenen. Maar Pippi wist héél zeker dat hij op een dag terug zou komen. Ze geloofde helemaal niet dat hij verdronken was. Ze geloofde dat hij was aangespoeld op een eiland waar een heleboel negers woonden, en dat haar vader koning was geworden over al die negers en de hele dag rondliep met een gouden kroon op zijn hoofd.

'Mijn vader is een negerkoning,' zei Pippi altijd trots. 'Er zijn

echt niet veel kinderen die zo'n vader hebben, en zodra hij een boot kan bouwen, komt hij me halen en dan word ik negerprinses! Leuk, hè!'

Haar vader had dat oude huis in die tuin lang geleden gekocht. Hij had daar met Pippi willen gaan wonen als hij oud was en niet meer op zee kon varen. Maar toen hij dat ongeluk kreeg en zomaar ineens weg was, moest Pippi naar Villa Kakelbont – zo heette dat huis. Het stond gewoon op haar te wachten, gemeubileerd en wel.

Op een mooie zomeravond had ze de matrozen op haar vaders schip gedag gezegd. De matrozen hielden veel van Pippi, en Pippi hield veel van de matrozen.

'Tot ziens, jongens,' zei ze, en ze gaf ze allemaal een zoen op hun voorhoofd. 'Wees maar niet bang, ik red me wel!'

Twee dingen nam ze mee van boord. Een aapje, dat meneer Nilsson heette – dat had ze van haar vader gekregen – en een grote koffer vol met gouden tientjes. De matrozen stonden bij de reling en keken Pippi na. Ze liep weg zonder om te kijken, met meneer Nilsson op haar schouder en de koffer in haar hand.

'Een bijzonder kind,' zei een van de matrozen en hij wreef een traan uit zijn oog toen Pippi in de verte verdween.

Hij had gelijk. Pippi was een heel bijzonder kind. Het allerbijzonderste aan haar was dat ze zo sterk was. In de hele wereld was geen politieagent zo sterk als zij. Ze kon een heel paard optillen als ze dat wilde. Haar eigen paard had ze gekocht voor een van haar gouden tientjes, op dezelfde dag dat ze in Villa Kakelbont kwam wonen. Dat paard woonde nu op de veranda. Maar als Pippi daar 's middags thee wilde drinken, zette ze het paard gewoon in de tuin.

Naast Villa Kakelbont stond een ander huis met een tuin. In dat huis woonden een vader en een moeder met twee kinderen, een jongen en een meisje. De jongen heette Tommy en het meisje Annika. Het waren twee heel goed opgevoede en gehoorzame

kinderen. Tommy beet nooit op zijn nagels en deed altijd wat zijn moeder zei. Annika zeurde nooit om haar zin te krijgen en ze liep altijd in mooi gestreken jurkjes, die ze nooit vuilmaakte. Tommy en Annika speelden leuk met elkaar in de tuin, maar ze wouden eigenlijk heel graag dat er ook andere kinderen waren om mee te spelen. Toen Pippi nog met haar vader op zee voer, zeiden Tommy en Annika vaak tegen elkaar: 'Wat jammer dat er nooit iemand naast ons komt wonen, iemand met kinderen.'

Op die mooie zomeravond, toen Pippi voor de eerste keer over de drempel van Villa Kakelbont stapte, waren Tommy en Annika toevallig niet thuis. Ze logeerden een weekje bij hun oma. En toen ze de eerste dag nadat ze weer thuis waren gekomen over het tuinhekje stonden te kijken, wisten ze nog niet dat er zo dichtbij een kind was komen wonen. Ze stonden net te overleggen wat ze zouden gaan doen en vroegen zich af of er die dag nog iets leuks zou gebeuren, toen het tuinhekje van Villa Kakelbont openging en er een meisje uit stapte. Het was het vreemdste meisje dat Tommy en Annika ooit hadden gezien. Dat was Pippi Langkous, die een ochtendwandeling ging maken.

Zo zag ze eruit: haar haar had dezelfde kleur als een wortel en het zat in twee stijve vlechtjes, die van haar hoofd af stonden. Haar neus leek op een aardappeltje en was helemaal gespikkeld door de zomersproeten. Onder die neus zat een nogal grote mond met spierwitte tanden. Haar jurk was nogal apart. Pippi had hem zelf gemaakt. Eigenlijk had hij helemaal blauw moeten worden, maar er was niet genoeg blauwe stof. En dus had Pippi er roze lapjes in genaaid. Om haar spillebenen zaten lange kousen, de ene kous was bruin en de andere zwart. En dan had ze nog een paar zwarte schoenen aan, die precies twee keer zo lang waren als haar voeten. Die schoenen had haar vader op de groei voor haar gekocht in Zuid-Amerika. En Pippi wou nooit meer andere hebben.

Maar wat Tommy en Annika het allermeeste verbaasde, was de aap die op de schouder van het vreemde meisje zat. Het was een klein aapje met een blauw broekje en een geel jasje aan en een witte strohoed op.

Pippi begon te wandelen met één been op de stoep en het andere been in de goot. Tommy en Annika keken haar na, zo ver ze konden. Na een poosje kwam Pippi terug, en nu liep ze achterstevoren. Zo hoefde ze zich niet om te draaien als ze weer naar huis ging. Vlak voor Tommy en Annika's hek bleef ze staan. De kinderen keken elkaar aan. Ten slotte zei Tommy: 'Waarom loop je achterstevoren?'

'Wat zou dat?' zei Pippi. 'We leven toch in een vrij land? Mag je niet lopen zoals je wilt? Bovendien lopen in Egypte alle mensen zo, en niemand vindt dat raar.'

'Hoe weet je dat?' vroeg Tommy. 'Je bent toch nooit in Egypte geweest?'

'Ik nooit in Egypte geweest?! Ik ben overal op de hele wereld geweest en ik heb nog veel gekkere dingen gezien dan mensen die achterstevoren lopen. In India lopen de mensen op hun handen!'

'Je liegt,' zei Tommy.

Pippi dacht even na.

'Ja, ik jok,' zei ze verdrietig.

'Jokken is stout,' zei Annika, die nu eindelijk ook haar mond open durfde te doen.

'Ja, het is heel stout om te jokken,' zei Pippi nog verdrietiger. 'Alleen vergeet ik dat wel eens. Hoe moet een klein meisje, dat een moeder heeft die een engel is en een vader die negerkoning is en dat zelf haar hele leven heeft gevaren, nou altijd de waarheid spreken? En bovendien is er in Kongo in Afrika geen mens die de waarheid spreekt,' zei Pippi toen stralend. 'Ze jokken daar de hele dag! Van zeven uur 's morgens tot zonsondergang! Dus áls ik eens per ongeluk een keertje jok, dan moeten jullie

maar denken dat het alleen komt doordat ik een beetje te lang in Kongo in Afrika ben geweest. We kunnen toch wel vriendjes zijn?'

'Ja hoor,' zei Tommy. Hij voelde plotseling dat het vandaag geen saaie dag zou worden.

'Komen jullie bij mij eten?' vroeg Pippi.

'Ja, leuk,' zei Tommy. 'Kom, Annika, dat doen we.'

'Ja!' zei Annika.

'Maar eerst moet ik jullie nog voorstellen aan meneer Nilsson,' zei Pippi. En toen nam het aapje beleefd zijn hoed af.

Ze gingen door het gammele hek van Villa Kakelbont. Daarna liepen ze over het grindpad langs met mos begroeide bomen naar het huis met de veranda. Daar stond het paard haver te eten uit een soepbord.

'Waarom heb je een paard op de veranda?' vroeg Tommy. Alle paarden die hij kende, woonden in een stal.

'Tja,' zei Pippi, 'in de keuken zou hij me maar in de weg lopen. En in de huiskamer voelt hij zich niet thuis.'

Tommy en Annika aaiden het paard en toen gingen ze naar binnen. Een keuken was er, en een huiskamer en een slaapkamer. Maar het zag er niet erg schoon uit. Tommy en Annika keken voorzichtig rond. Ze waren bang dat die negerkoning ergens in een hoekje zou zitten. Ze hadden hun hele leven nog nooit een negerkoning gezien! Maar er was geen vader te bekennen. En ook geen moeder.

Annika vroeg: 'Woon je hier helemaal alleen?'

'Welnee,' zei Pippi, 'meneer Nilsson en het paard wonen hier toch ook.'

'Ja, maar ik bedoel: heb je geen vader en geen moeder hier?'

'Nee hoor!' zei Pippi vrolijk.

'Maar wie zegt er dan 's avonds dat je naar bed moet?' vroeg Annika.

'Ik,' zei Pippi. 'Eerst zeg ik het een keertje heel aardig. Als ik

dan niet ga, zeg ik het nog eens streng. En als ik dan nog niet ga, nou, dan krijg ik een pak voor mijn broek, snap je?'

Helemaal snapten Tommy en Annika het niet, maar ze dachten dat het misschien nog zo gek niet was.

Ondertussen waren ze in de keuken gekomen en Pippi riep driemaal: 'Nu bakken we pannenkoeken!'

Toen nam ze drie eieren en gooide die in de lucht. Een van de eieren viel op haar hoofd en brak, zodat de dooier in haar ogen liep. Maar de andere twee ving ze netjes op in een pan, waar ze stukgingen.

'Ik heb altijd gehoord dat eidooier goed is voor je haar,' zei Pippi en ze wreef in haar ogen. 'Jullie zullen zien dat het geweldig gaat groeien. In Brazilië lopen alle mensen rond met ei in hun haar. Daarom worden ze niet kaal. Maar één man was zo dom om zijn eieren op te eten in plaats van ze in zijn haar te smeren. Hij kreeg natuurlijk een kaal hoofd. En als hij op straat liep, kwamen er zo veel mensen op af dat de politie erbij moest komen.'

Terwijl ze praatte, had Pippi heel handig de eierschalen met haar vingers uit de pan gevist. Toen nam ze een badborstel die aan de muur hing en begon het pannenkoekenbeslag zo wild te kloppen, dat het tegen de muren spatte. Ze goot wat er nog van over was in een koekenpan die op de kachel stond. Toen de pannenkoek aan de ene kant bruingebakken was, gooide ze hem tot halverwege het plafond, zodat hij zich in de lucht omdraaide. Ze ving hem weer in de koekenpan op en toen moest de andere kant bruin worden. Daarna gooide ze de pannenkoeken dwars door de keuken op een bord dat op tafel stond.

'Eet hem op,' riep ze, 'eet hem, voordat hij koud is!'

Tommy en Annika vonden het een erg lekkere pannenkoek. Toen hij op was, gingen ze met Pippi naar de huiskamer. Daar stond maar één meubel. Het was een joekel van een kast, met een heleboel laatjes. Pippi deed de laatjes open en liet Tommy

en Annika alle schatten zien die ze daarin bewaarde. Er waren bijzondere vogeleieren en mooie schelpen en stenen, bewerkte doosjes, prachtige zilveren spiegels, parelkettingen en nog veel meer dingen die Pippi en haar vader hadden gekocht op hun reizen over de hele wereld.

Pippi gaf haar nieuwe vriendjes ieder een cadeautje. Tommy kreeg een dolk met een glanzend parelmoeren handvat, en Annika kreeg een doosje waarvan het deksel bedekt was met roze slakkenhuisjes, en een ring met een groene steen erin.

'Als jullie nu naar huis gaan,' zei Pippi, 'dan kunnen jullie morgen terugkomen. Als jullie niet naar huis gaan, kunnen jullie ook niet meer terugkomen. En dat zou jammer zijn.'

Dat vonden Tommy en Annika ook, en dus gingen ze naar huis. Langs het paard, dat alle haver al had opgegeten, liepen ze naar het hek van Villa Kakelbont. Meneer Nilsson zwaaide hen na met zijn hoed.

Pippi is dingenzoeker en krijgt ruzie

Annika werd de volgende morgen vroeg wakker. Ze sprong uit bed, sloop naar Tommy toe en trok hem aan zijn arm.

'Wakker worden, Tommy!' riep ze. 'Dan gaan we naar dat grappige meisje met die grote schoenen!'

Tommy sprong meteen uit bed. 'Toen ik nog lag te slapen, wist ik al dat er vandaag iets leuks was, maar ik kon maar niet bedenken wat,' zei hij. Samen renden ze naar de badkamer. Ze wasten zich en poetsten hun tanden veel sneller dan anders. Hun kleren trokken ze razendsnel aan. En een heel uur vroeger dan andere ochtenden kwamen ze langs de trapleuning naar beneden glijden. Ze gingen aan tafel zitten en riepen dat ze meteen wilden ontbijten.

'Wat is er aan de hand,' vroeg hun moeder, 'waarom hebben jullie zo'n haast?'

'We gaan naar het nieuwe buurmeisje. Daar blijven we misschien wel de hele dag,' zei Annika.

Die ochtend wilde Pippi peperkoekjes bakken. Ze had een heleboel deeg gemaakt dat ze op de keukenvloer had uitgerold.

'Want weet je,' zei Pippi tegen het aapje, 'wat heb je eigenlijk aan een keukentafel als je meer dan vijfhonderd peperkoekjes moet bakken!'

Ze was op de grond gaan liggen en stak peperkoekhartjes uit alsof haar leven ervan afhing.

'Zit niet met je vingers aan het deeg, meneer Nilsson,' zei ze boos – en toen werd er gebeld.

MEEL

Pippi sprong op en liet Tommy en Annika binnen.

'Wat leuk dat jullie gekomen zijn,' zei ze in een wolk van rondstuivend meel. Tommy en Annika kregen zo veel meel in hun keel dat ze ervan moesten hoesten.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg Tommy.

'Ja, als ik zeg dat ik bezig ben de schoorsteen te vegen, dan geloof je me toch niet. Zo slim ben je wel,' zei Pippi. 'Ik ben eigenlijk aan het bakken. Maar het is nu gauw klaar. Jullie mogen wel zolang op de hutkoffer gaan zitten.'

Pippi kon vlug opschieten! Tommy en Annika zagen hoe ze om het deeg rende, hoe ze de koekjes op de plaat gooide en de plaat in de oven mikte. Ze vonden dat het net een film leek.

'Klaar,' zei Pippi ten slotte. Ze sloeg de ovendeur met een klap dicht.

'Wat gaan we nu doen?' vroeg Tommy.

'Ik weet niet wat jullie van plan zijn,' zei Pippi, 'maar ik kan niet luieren. Ik ben namelijk een dingenzoeker, en dan ben je nooit klaar.'

'Wat ben je?' vroeg Annika.

'Een dingenzoeker.'

'Wat is dat?' vroeg Tommy.

'Iemand die dingen zoekt, natuurlijk. Wat zou het anders zijn?' zei Pippi, terwijl ze al het meel dat nog op de grond lag op een hoopje veegde. 'De hele wereld is vol met dingen en het is hard nodig dat iemand die zoekt. En dat is nou precies wat een dingenzoeker doet.'

'Wat voor dingen dan?' vroeg Annika.

'O, van alles,' zei Pippi, 'klompen goud en struisvogelveren en dode muizen en klapkauwgom en kleine schroefjes en zo.'

Tommy en Annika vonden dat het erg leuk klonk. Ze wilden ook graag dingenzoekers worden. Tommy hoopte dat hij een klomp goud zou vinden, zei hij, en niet een klein schroefje of dode muizen.

‘We zullen wel zien,’ zei Pippi. ‘Je vindt altijd wel iets. Maar nu moeten we opschieten, anders komen er andere dingenzoekers, die alle goudklompen hier in de buurt weghalen!’

De drie dingenzoekers gingen op weg. Het leek hun het beste eerst bij de villa’s verderop te gaan zoeken. Want Pippi zei dat de mooiste dingen altijd daar lagen waar mensen in de buurt waren. Terwijl het natuurlijk best kon dat je een schroefje midden in het bos vond.

‘Je weet het nooit,’ zei Pippi. ‘Ik heb een keer dingen gezocht in de binnenlanden van Borneo en uitgerekend midden in het oerwoud, waar nog geen mens een voet had gezet, vond ik – nou, wat denk je? Een heel mooi houten been. Ik heb het later aan een man gegeven die maar één been had. Hij zei dat zo’n mooi houten been voor geen geld te koop was!’

Tommy en Annika keken van Pippi af hoe een echte dingenzoeker zich moest gedragen. En Pippi holde van de ene kant van de straat naar de andere, hield haar hand boven haar ogen en tuurde en tuurde. Nu en dan kroop ze op haar knieën naar een hek, stak haar hand door de spijlen en zei dan teleurgesteld: ‘Jammer, ik dacht echt dat ik een klomp goud zag.’

‘Mag je alles pakken wat je vindt?’ vroeg Annika.

‘Ja, alles wat op de grond ligt,’ zei Pippi.

Een eindje verderop lag een oude man in het gras voor zijn huis te slapen.

‘Die ligt op de grond,’ zei Pippi, ‘en wij hebben hem gevonden. We nemen hem mee!’

Tommy en Annika schrokken. ‘Nee, Pippi, we kunnen toch geen meneer meenemen,’ zei Tommy. ‘Wat moeten we dan met hem?’

‘We kunnen hem toch in een konijnenhok stoppen in plaats van een konijn en hem paardebloemen voeren? Maar als jullie niet willen, laat hem dan maar liggen. Ik hoop alleen niet dat een andere dingenzoeker hem dan meeneemt.’

Ze gingen verder. Plotseling slaakte Pippi een kreet.

'Nou, heb ik ooit!' Ze raapte een groot, roestig blik op. 'Wat een vondst! Wat een vondst! Blikjes heb je nooit genoeg.'

Tommy vond het een vies ding. 'Wat moet je daar nou mee?' vroeg hij.

'O, dat kun je overal voor gebruiken,' zei Pippi. 'Bijvoorbeeld om koekjes in te doen. Dan wordt het zo'n fijn Blik Met Koekjes. Je kunt er ook geen koekjes in doen. Dan wordt het een Blik Zonder Koekjes en dat is wel niet zó fijn, maar het is beter dan niks.'

Ze bekeek het blik, dat echt heel roestig was en bovendien een gat in de bodem had.

'Het ziet er eigenlijk uit als een Blik Zonder Koekjes,' zei ze. 'Maar je kunt er ook je hoofd in steken en spelen dat het nacht is.'

En dat deed ze. Met haar hoofd in het blik wandelde ze als een blikken torentje de hele buurt door totdat ze struikelde over een stuk ijzerdraad. Het rammelde vreselijk toen het blik op de grond terechtkwam.

'Zo zie je maar,' zei Pippi en ze deed het blik af. 'Als ik dat blik niet op had gehad, dan was ik op mijn neus gevallen en dat had lelijk pijn gedaan.'

'Ja, maar,' zei Annika, 'als je dat blik niet op had gehad, dan was je nooit over dat ijzerdraad gestruikeld.'

Intussen kwam er al een nieuwe kreet van Pippi, die triomfantelijk een leeg garenklosje in de lucht hield.

'Ik heb vandaag mijn geluksdag, geloof ik,' zei ze. 'Zo'n mooie klos om zeepbellen door te blazen of aan een touwtje om je hals te hangen als ketting. Ik ga meteen naar huis om het te proberen.'

Op dat moment ging er een poortje open waar een jongen uit kwam rennen. Hij keek doodsbenauwd. En dat was geen won-

der, want vijf jongens zaten hem op de hielen. Ze kregen hem te pakken, duwden hem tegen een hek en begonnen hem te bewerken. Alle vijf tegelijk. Hij huilde en hield zijn arm voor zijn gezicht.

'Pak hem, man,' schreeuwde de grootste en oudste van de jongens, 'geef hem op zijn donder, zodat hij nooit meer hier in de straat durft te komen!'

'O,' zei Annika, 'dat is Willem, die ze daar te pakken hebben. Wat zielig!'

'En die grote, dat is die gemene Bert, die altijd vecht,' zei Tommy. 'Vijf tegen één is gemeen!'

Pippi ging op de jongens af en tikte Bert op zijn schouder.

'Hé,' zei ze, 'is het soms de bedoeling dat jullie die kleine Willem tot moes slaan, dat jullie zo met zijn vijven op hem af gaan?'

Bert draaide zich om en zag een wildvreemd meisje, dat hem zomaar op zijn schouder durfde te tikken! Eerst keek hij stomverbaasd en toen schreeuwde hij naar de knokploeg: 'Laat Willem maar lopen, moet je dít grietje zien!' Hij sloeg zich op zijn dijen van het lachen.

De jongens van de knokploeg verdrongen zich om Pippi te bekijken, terwijl Willem zijn tranen droogde en voorzichtig naast Tommy ging staan.

'Heb je ooit zulk haar gezien! Hé, vuurtoren! En die schoenen,' zei Bert. 'Kan ik er niet eentje van lenen? Ik wil zo graag varen en ik heb nog geen schuit!' Hij pakte Pippi bij een van haar vlechten en riep: 'Au, ik brand me!'

Daarna gingen de jongens in een kring om Pippi heen staan en ze riepen: 'Rooie, rooie!'

Pippi stond midden in de kring te lachen. Bert had gehoopt dat ze boos zou worden of zou gaan huilen of dat ze ten minste bang zou worden. Toen ze maar bléef lachen, gaf hij haar een duw.